

HOOPVOL LEVEN

Wesley Hill

Hoopvol leven

Gedachten over christelijke trouw en homoseksualiteit

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2010, 2016 Wesley Hill

Oorspronkelijke titel *Washed and Waiting – Reflections on Christian Faithfulness & Homosexuality*

Published by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

© 2018 Nederlandse editie: Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172,
8800 AD Franeker

www.uitgeverijvanwijnen.nl

Vertaling Monica van Bezooijen

Omslagontwerp Garage BNO

ISBN 978 90 5194 563 8

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
voudigd en/of openbaar gemaakt in welke vorm en/of op welke wijze dan
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form
whatsoever without previous written permission from the publisher.

*Voor mijn broeders en zusters in Christus
die worstelen met hun seksuele identiteit
en verlangen naar hun beloofde verlossing*

Inhoud

<i>Woord vooraf</i> door Wolter Rose	9
<i>Opmerking van de auteur</i>	11
<i>Inleiding</i>	13
Prelude: Gereinigd en vol verwachting	23
1. Een leven in de vorm van een verhaal	47
Intermezzo: De prachtige snee	75
2. Het einde aan de eenzaamheid	85
Naspel: 'Gij zijt weerlicht en liefde'	111
3. De goddelijke lofbetuiging	119
<i>Nawoord: Nog altijd hoopvol leven</i>	139
<i>Dankwoord</i>	161
<i>Noten</i>	163

Woord vooraf

Wolter Rose

Weer een boek over homoseksualiteit en christelijk geloof... Geschreven door een Amerikaan... Zet je vooroordelen aan de kant: dit boek laat een ander geluid horen dan we misschien gewend zijn vanuit Amerika. Geen pleidooien voor therapie en/of gebed om een homoseksuele gerichtheid te veranderen in een heteroseksuele. Geen pogingen de Bijbel iets anders te laten zeggen dan hij in werkelijkheid zegt. Hier is een christen homo aan het woord die ervoor gekozen heeft de traditionele leer van de kerk over huwelijk en seksualiteit te omarmen, en van daaruit op zoek is naar wat dat in de praktijk betekent als je homo bent.

Wesley Hill schrijft eerlijk over verdriet en eenzaamheid, over schaamte en schuld. Maar hij is ook hoopvol over een leven vanuit het Evangelie, over christelijke gemeenschap en over vriendschap. Is een homo alleen maar verwerpelijk voor God, of kun je als homo een ingrediënt zijn in het geluk van God? Hill legt uit waarom hij denkt dat dat kan. Dan merk je dat hier iemand aan het woord is die niet alleen maar academisch theoloog is, maar ook met beide benen in de werkelijkheid staat.

Met mensen als Eve Tushnet en Ron Belgau is Wesley Hill betrokken bij een nieuwe beweging van katholieke en protestantse LHB-ers in de VS: *Spiritual Friendship*. Samen denken ze op hun blogs hardop na over hoe je de leer van de kerk vertaalt naar de praktijk en welke mogelijkheden je als

WESLEY HILL – HOOPVOL LEVEN

homo hebt om lief te hebben. Ze duiken in de geschiedenis van de kerk en halen schatten naar boven van christelijke wijsheid – van kerkvader Augustinus, de middeleeuwse abt Aelred van Rievaulx, tot de negentiende-eeuwse dichter Gerald Manley Hopkins en de van oorsprong Nederlandse priester Henri Nouwen.

Soms lijkt het erop dat je als christelijke gemeente moet kiezen: of trouw blijven aan het onderwijs van Jezus en de apostelen, of een veilig thuis bieden aan homo's. Wesley Hill laat ons in dit openhartige en tegelijk hoopvolle boek zien dat het *allebei* kan.

Dr. W.H. Rose is universitair hoofddocent semitische talen en culturen aan de Theologische Universiteit Kampen.

Opmerking van de auteur

Hoewel de verhalen die ik in dit boek vertel op waarheid berusten, heb ik in de meeste gevallen de namen en persoonsgegevens van genoemde mensen veranderd (behalve als ik daar toestemming voor heb gekregen). In minstens één geval heb ik een samengesteld personage gecreëerd, gebaseerd op verschillende vriendschappen en gesprekken. Dit alles om de privacy van vrienden te beschermen die hun verhalen liever niet openbaar maken.

Inleiding

Tegen de tijd dat ik naar de middelbare school ging, waren twee dingen me duidelijk. Allereerst dat ik een christen was. Mijn ouders hadden me opgevoed tot iemand die geloofde in Jezus en terwijl ik steeds minder afhankelijk werd van mijn familie, wist ik dat ik een christen wilde blijven – dat ik Christus, die gekruisigd is en opgewekt uit de dood ‘om ons mensen en om onze zaligheid’, zoals de geloofsbelijdenis het verwoordt, wilde vertrouwen, liefhebben en gehoorzamen. Ten tweede wist ik dat ik homo was. Zolang ik me kon herinneren, al toen ik een klein kind was, had ik me, op een vage, verwarrende manier, aangetrokken gevoeld tot andere mannen. Na mijn puberteit realiseerde ik me dat ik me voortdurend sterk, en exclusief, seksueel aangetrokken voelde tot personen van hetzelfde geslacht.

Vanaf het moment dat ik dat zelf ontdekte, heb ik week in week uit geworsteld met de vraag hoe ik als christen die zich aangetrokken voelt tot hetzelfde geslacht trouw kon leven. Op de zwaarste momenten van die worsteling zocht ik naar artikelen of boeken die me konden helpen. Ik zocht raad in verhalen vanuit het heetst van de strijd, zogezegd, geschreven door andere christenhomo's – boeken die ontstaan waren vanuit een intense persoonlijke worsteling met homoseksualiteit, maar ook met de eisen die het evangelie stelt. Ik vond tientallen, zo niet honderden wetenschappelijke artikelen en monografieën waarin de bijbelteksten aan de orde komen die gaan over homoseksualiteit. Wetenschappelijke tijdschriften en encyclopedieën wezen me op talloze studies naar de 'psychische', sociale en mogelijk genetische oorzaken van homoseksualiteit. Geschiedenisboeken en sociologische werken gaven gedetailleerd verslag van de manier waarop in verschillende culturen en tijdvakken mensen die zich seksueel

aangetrokken voelden tot anderen van hetzelfde geslacht werden beschreven en hoe er met hen werd omgegaan. Maar nooit vond ik een aansprekend boek dat de verwarring en bezorgdheid en overwinning en verdriet en vreugde van de worsteling probeerde te verwoorden die horen bij de strijd van een homo om trouw te leven met God, in Christus, en met anderen. Daarom doe ik zelf een poging om zo'n boek te schrijven.*

Mijn verhaal wijkt af van de verhalen die verteld worden door mensen die hetzelfde stempel dragen als ik: christen-homo. In de kerk – in de meer behoudende richtingen sterker dan in de evangelische, hoewel dat ook verschuift – worden verhalen verteld over 'homo-heiligheid'. De auteurs van deze verhalen belijden een diep geloof in Christus en beweren een krachtige ervaring van de heilige Geest te hebben gehad, vooral *in* en *door* hun seksuele relaties. Volgens deze christenen is hun homoseksualiteit een uitdrukking van heiligheid, een symbool van en kanaal voor Gods genade in hun leven.¹ Mijn eigen verhaal daarentegen getuigt ervan dat ik me geestelijk veeleer gehinderd dan geholpen voel door mijn homoseksualiteit. Met andere woorden, mijn verhaal pleit voor het standpunt waaraan de christelijke kerk zich bijna unaniem eeuwenlang heeft vastgehouden – namelijk, dat seksualiteit met mensen van hetzelfde geslacht niet Gods oor-

* Terwijl ik deze inleiding voorbereidde, kwam ik de volgende opmerking van Philip Yancey (*Hoe mijn geloof de kerk overleefde* [Kampen: Kok, 2004]) tegen: 'Veel van wat ik lees over depressie, over twijfel, over zelfmoord, over lijden, over homoseksualiteit, lijkt geschreven door mensen die beginnen met een christelijke conclusie en die nooit de angstige stappen hebben doorlopen die iemand die worstelt met depressie, twijfel, zelfmoord, lijden of homoseksualiteit zo goed kent. Voor iemand die zo'n reis daadwerkelijk heeft gemaakt is geen enkele oplossing vanzelfsprekend.' In wat volgt hoop ik iets te onthullen van wat het betekent om de angstige reis van worsteling met homoseksualiteit overleefd te hebben – of beter, te overleven.

INLEIDING

spronkelijke, scheppende bedoeling was voor de mensheid, maar dat het, daarentegen, een tragisch teken is van het feit dat de menselijke natuur en relaties gebroken zijn door zonde, en dat seksueel verkeer tussen mensen van hetzelfde geslacht tegen Gods uitdrukkelijke wil voor de mensheid ingaat, in het bijzonder voor diegenen die vertrouwen op Christus.

Mijn verhaal wijkt ook af van het verhaal dat verteld wordt door vele anderen in de kerk, vooral evangelische gelovigen. In tegenstelling tot sommigen van hen heb ik nooit een dramatische, genezende bekering van mijn homoseksuele verlangens ervaren. Gods aanwezigheid in mijn leven heeft er niet toe geleid dat ik heteroseksueel ben geworden. Net als Paulus heb ik vurig, wanhopig en onder tranen meermalen gebeden dat God deze ‘doorn in mijn vlees’ zou wegnemen. Ik heb geluisterd naar christenen die vroeger betrokken waren bij homo- en lesbische relaties en getuigden hoe ze een buitengewone, beslissende verandering in hun seksuele geaardheid hadden ervaren en nu in staat bleken te leven in een heteroseksueel huwelijk, grotendeels bevrijd van hun homo-erotische neigingen. Hoewel ik dit getuigenis van liefde, genade en kracht van God niet ter discussie wil stellen en niemands hoop op Gods vermogen om een homoseksuele geaardheid zo te veranderen (voor sommigen) wil uitdoven, heb ik dit niet ervaren. Het is evenmin de ervaring van veel homo- en lesbische christenen die in stilte worstelen om trouw te blijven, terwijl ze samen met ons, dag na dag, God aanbidden en dienen binnen de gemeenschap van de kerk.

Dit boek gaat dus niet over hoe je als praktiserend christen homo gelovig kunt leven en ook niet hoe je als volledig genezen of voormalig homoseksueel man of vrouw gelovig leeft. J.I. Packer becommentarieert Paulus’ hoopvolle woorden voor seksuele zondaars in 1 Korintiërs 6:9-11 als volgt: ‘Met sommige christenen in Korinte verheugde Paulus zich over de morele kracht van de Heilige Geest in heteroseksuele bewoordingen; met andere Korintiërs worden de homoseksuelen van vandaag geroepen om de morele kracht

van de Heilige Geest te ervaren, te beleven en te vieren in homoseksuele bewoordingen.²

Dit boek gaat over de betekenis van die woorden – hoe niet-praktiserende, maar nog steeds verlangende christen-homo's in praktische zin de genade van Christus en de kracht van de Heilige Geest in *homoseksuele bewoordingen* kunnen 'ervaren, beleven en vieren'.

Dit boek is vooral geschreven voor die christen-homo's die er al van overtuigd zijn dat het volgen van Jezus hen noodzakelijkerwijs verplicht tot de veeleisende, zware gehoorzaamheid van de keuze om hun homoseksuele verlangens niet te voeden, of dat nu gebeurt door privéfantasieën of fysieke relaties met andere homo's of lesbiennes. Volgens Martin Hallett, die zich als christen zelf aangetrokken voelt tot hetzelfde geslacht en een bediening leidt voor homo's en lesbiennes in het Verenigd Koninkrijk die *True Freedom Trust* heet, 'zijn er waarschijnlijk evenveel christenen met homoseksuele gevoelens die niet geloven dat homoseksuele seks goed is voor christenen als er zijn die de aanvaarding ervan propageren'.³ Hij vervolgt:

Een Zweedse vriend van mij (Erik) is een luthers priester die gelooft in de traditionele bijbelse leer over seksualiteit en zelf homoseksuele gevoelens heeft. Vanaf het begin van zijn kerkelijke roeping was hij vastbesloten om open te zijn over zijn seksualiteit, waar hij ook sprak... Als meer evangelische christenen publiekelijk hiervan getuigen, zal het uiteindelijk minder zwaar worden en zal het, zo geloof ik, enorm veel betekenen voor het koninkrijk van God...

Ik moedig die leiders in de kerk die homoseksuele gevoelens hebben, maar geloven dat homoseksuele zonde verkeerd is, aan om meer open te zijn. Mensen als Erik... zijn geen kleine minderheid in termen van alle homoseksuelen binnen de kerk... Ik wens dat hun stem gehoord wordt, als ze zeggen dat 'wij geloven dat onze homoseksualiteit deel uitmaakt van onze waarde en gave aan de kerk, maar homoseksuele seks een zonde

INLEIDING

is'. Wat een verschil zou het maken voor het leven, de getuigenis en de toekomst van het lichaam van Christus.⁴

Met Hallett en zijn vriend Erik wil ik op bescheiden wijze bijdragen aan het verbreken van de hardnekkige stilte in veel kerken. Het is geen geheim dat een groot aantal christenholmo's bang is om hun verhaal over seksualiteit te delen met medegelovigen. Degenen die open zijn over hun strijd belijden vaak dat ze die, uit angst en schaamte, jarenlang verborgen hielden. Ik wil op geen enkele wijze bijdragen aan dit wijdverspreide gevoel van schaamte, maar ik hoop dat dit boek andere christelijke homo's en lesbiennes juist aanmoedigt om de riskante stappen te zetten en hun leven te delen met anderen in het lichaam van Christus. Door dat te doen ontdekken ze wellicht, zoals ikzelf, door genade, dat gekend zijn geestelijk gezonder is dan achter gesloten deuren blijven, dat het licht beter is dan de duisternis.

Terwijl ik dit alles opschreef, moest ik vaak denken aan een scène uit Richard Attenborough's *Shadowlands*, een indrukwekkende film over de liefdesrelatie tussen C.S. Lewis en Joy Davidham. Aan het einde van de film heeft Lewis de zwaarste weeën van zijn verdriet over Joys recente overlijden aan kanker doorstaan. Hij heeft zich vastgehouden aan zijn geloof in God, maar hij lijkt ouder, levensmoe, klaar met de goedkope oplossingen voor wat hij eerder het 'probleem van het lijden' had genoemd. 'Ik heb geen antwoorden meer,' zegt hij, 'slechts het leven dat ik geleefd heb.' Dat komt sterk overeen met mijn gevoel bij wat ik in dit boek heb opgeschreven. Uiteindelijk is het enige 'antwoord' dat ik te bieden heb op de vraag hoe je als christenholmo goed leeft voor God en met anderen het leven dat ik getracht heb te leven door de kracht van het evangelie.

Als twintiger (toen dit boek voor het eerst verscheen) voelde ik me nog heel jong en moest ik nog groeien, zowel in mijn kennis van het christelijke discipelschap als de menselijke seksualiteit. Er zijn nog wegen van mogelijke heling die ik wil verkennen, en ik hoop meer hulp en geestelijke richting te

ontvangen in de toekomst. Maar juist om die reden, omdat ik nog steeds midden in een beangstigende, verwarrende periode zit waarin ik probeer mijn identiteit te vinden als christen die worstelt met homoseksualiteit, ben ik wellicht in staat om een behulpzaam perspectief te bieden aan anderen die net als ik Jezus willen volgen en tegelijkertijd dagelijks worstelen met hun homoseksuele verlangens.

Ik schrijf dus vooral als christenhomo voor andere christenhomo's. Ik schrijf voor diegenen die tijdens hun jeugd het gevoel hadden dat ze vreemd waren en worstelden met de vraag hoe dat kwam. Ik schrijf voor homoseksuele en lesbische christenen die bang zijn voor wat hun ouders zullen denken als ze de verlangens ontdekken waarmee hun zoons of dochters al jaren worstelen. Ik schrijf voor die homoseksuele en lesbische christenen die getrouwd zijn met heteroseksuelen als een laatste redmiddel om hun seksuele gerichtheid te veranderen, maar die erachter komen dat ze zich meer als ooit tevoren aangetrokken voelen tot mensen van hetzelfde geslacht. Ik heb alle christenhomo's en -lesbiennes voor ogen die achter gesloten deuren leven, en wanhopig verlangen om hun diepste geheim te delen met de kerken waar ze naartoe gaan, maar die zich daartoe niet in staat voelen. Ik schrijf voor mensen van eind twintig of zelfs in de dertig of veertig en ouder die, voor het eerst in hun leven, de ontluiking van homoseksuele gevoelens ervaren en doodsbang zijn voor wat dat zou kunnen betekenen en hoe ze daarmee om moeten gaan. Ik schrijf voor homo's en lesbiennes die de scherpe afwijzing van christenen hebben ervaren maar niettemin ervan overtuigd zijn dat God wil dat ze zuiver en gelovig leven binnen de gebrekkige en vaak kwetsende kerkelijke gemeenschap. Ik schrijf voor homogelovigen die geprobeerd hebben – en nog steeds proberen – om 'heteroseksueel te worden' en daar niet in slagen en zich voor de honderdste keer afvragen wat God nu eigenlijk van hen vraagt.

Maar ik heb ook anderen op het oog – ouders, broers en zussen, nabije familieleden buiten het gezin, goede vrienden, predikanten, jeugdleiders, hulpverleners – die nauw betrokken zijn bij christenhomo's en hen willen helpen om genezing,

INLEIDING

heelheid en christelijke volwassenheid te vinden. Ik hoop dat ook zij dit boek zullen lezen en dat het nadenken over wat ik heb meegemaakt hen verder zal helpen.

En ik hoop dat er anderen zullen zijn die iets hebben aan wat ik opschrijf – mensen die lang en hevig worstelen met hardnekkige onvervulde verlangen of andere vergelijkbare kwellingen die op de een of andere wijze lijken op die van christenhomo's en -lesbiennes. Als christenen in deze en andere vergelijkbare omstandigheden in staat zijn om iets van wat ik zeg toe te passen op hun eigen situatie, dan ben ik al blij. De worsteling van een christen met homoseksualiteit is op velerlei wijze uniek, maar niet volledig uniek. De dynamiek van menselijke zondigheid en goddelijke barmhartigheid en genade is voor ieder van ons gelijk, ongeacht de specifieke verleidingen of zwakheden waarmee we worden geconfronteerd.

Naar mijn ervaring krijgt een christenhomo die probeert om gelovig te leven te maken met drie belangrijke gevechten. Allereerst is er de strijd om te begrijpen wat het evangelie exact vraagt van christenhomo's, waarom het lijkt te eisen dat ik niet toegeef aan mijn homoseksuele gevoelens, en hoe het evangelie mij in staat stelt om daadwerkelijk aan dit gebod te gehoorzamen. Hoofdstuk 1 in dit boek, 'Een leven in de vorm van een verhaal' gaat in op deze vragen.

Ten tweede betekent het feit dat ik een christen ben die intense homo-erotische gevoelens ervaart dat ik eenzaamheid ondervind – gevoelens van afzondering, de angst dat ik mijn hele leven alleen zal zijn met mijn gebrokenheid, dat er niemand zal zijn om in de toekomst de weg met mij te gaan. De meeste christenhomo's die ervan overtuigd zijn dat homoseks geen optie is, zullen, zo vermoed ik, waarschijnlijk het celibaat de beste optie vinden of het enige alternatief om in hun leven trouw te blijven aan de oproep van het evangelie tot reinheid. Daarom zullen de meeste homoseksuele christenen eenzaamheid ervaren. De vraag wordt dus: hoe leven we

met deze eenzaamheid? Dit is het speerpunt in hoofdstuk 2, 'Het einde aan de eenzaamheid'.

Ten slotte is schaamte in mijn leven en dat van vele anderen een voortdurende worsteling geweest bij de poging om het leven van Christus en zijn Geest in homoseksuele zin uit te leven. Schaamte over zonde, een knagend en hardnekkig gevoel van 'psychisch niet in orde zijn', een gevoel dat je onherstelbaar kapot bent – en dus een voortdurende, onvermijdelijke ergernis voor God bent – al die dingen lijken onlosmakelijk verbonden aan veel ervaringen van homoseksuele christenen. In hoofdstuk 3, 'De goddelijke lofbetuiging', ga ik in op deze worsteling en probeer ik de overtuiging te verwoorden die de hartslag van mijn leven is geworden – dat wij christenhomo's, met de woorden van C.S. Lewis, ten diepste 'een werkelijk bestanddeel van het goddelijk geluk'⁵ kunnen zijn. Wij kunnen God behagen, kunnen, te midden van de seksuele gebrokenheid, zijn vreugde echt ervaren en ten slotte delen in zijn glorie.

Van tijd tot tijd worden deze hoofdstukken onderbroken door drie minibiografieën of karakterschetsen van homoseksuele christenen. In de eerste komt mijn eigen levensverhaal aan de orde. Ook heb ik het verhaal van Henri Nouwen, de inmiddels overleden homoseksuele, katholieke schrijver, opgenomen, en het verhaal van de negentiende-eeuwse jezuïtische dichter Gerard Manley Hopkins, die homo-erotische neigingen had. Ik hoop dat het lezen over de hoogte- en dieptepunten van deze christenhomo's lezers helpt om handen en voeten te geven aan het meer theoretische materiaal in de belangrijkste hoofdstukken van het boek.

Het is mijn gebed dat God de gedachten in dit boek gebruikt om anderen te helpen gelovig voor hem te leven, tot de tijd komt dat hij alle dingen nieuw zal maken. Tot dat moment wachten we geduldig (Romeinen 8:25), gereinigd door zijn Zoon en Geest (1 Korintiërs 6:11).

INLEIDING

Voor ik verderga, wil ik kort aandacht besteden aan de terminologie die ik gebruik in wat hierna volgt. In dit boek heb ik ervoor gekozen om geen onderscheid te maken tussen de verschillende termen voor homoseksualiteit. Als ik dus spreek over ‘je aangetrokken voelen tot mensen van hetzelfde geslacht’, ‘homoseksuele verlangens’, ‘homoseksualiteit’, en vergelijkbare termen, dan zijn deze volledig uitwisselbaar. Op dezelfde wijze heb ik geprobeerd om een variatie aan aanduidingen voor homo’s en lesbiennes te gebruiken. In plaats van vast te houden aan één term, zoals een ‘christen die zich aangetrokken voelt tot mensen van hetzelfde geslacht’, verwijs ik ook naar mijzelf als een ‘christenhomo’ of een ‘christen die homoseksuele verlangens ervaart’. Deze frasen zijn allemaal synoniem voor mij, en hoewel ze aanleiding kunnen geven tot misverstand, wegen naar mijn oordeel de voordelen zwaarder dan de mogelijke nadelen. Geen ervan hoeft noodzakelijkerwijs ook seksueel gedrag te impliceren; in elk geval leg ik meestal de nadruk op de seksuele gerichtheid van de mens en niet op de daarbij behorende daden.

Er is echter een manier van spreken die ik gepoogd heb te vermijden. In plaats van te verwijzen naar iemand als ‘een homoseksueel’ probeer ik er altijd op te letten om ‘homo’ of ‘homoseksueel’ te gebruiken in combinatie met een ander woord, in een langere uitdrukking, zoals ‘christenhomo’ of ‘homoseksueel persoon’. Op deze manier hoop ik een subtiel taalkundig signaal af te geven dat het homo-zijn niet het belangrijkste is aan mij of aan welke identiteit van iemand die homo is ook. Voor alles ben ik een *christen*. Mijn homoseksualiteit maakt deel uit van mijn wezen, is een aspect van mijn persoonlijkheid. Ik geloof dat het op een dag, of dat nu in dit leven is of bij de opstanding, zal verdwijnen. Maar mijn identiteit als christen – iemand die deel uitmaakt van Christus’ lichaam door zijn Geest – zal blijven.

Prelude

Gereinigd en vol verwachting

U bent gereinigd, u bent geheiligd, u bent rechtvaardig verklaard in de naam van de Heer Jezus Christus en door de Geest van onze God.

1 Korintiërs 6:11

Wijzelf, die als voorschot de Geest hebben ontvangen, ook wij zuchten in onszelf in afwachting van de openbaring dat we kinderen van God zijn, de verlossing van ons sterfelijk bestaan.... Maar als wij hopen op wat nog niet zichtbaar is, blijven we in afwachting daarvan volharden.

Romeinen 8:23, 25

Ik kwam pas laat in de puberteit, tenminste zo voelde het voor mij. Ik was bijna dertien jaar, maar in tegenstelling tot mijn vrienden, die deze periode ervoeren als een spannende wervelwind van verandering, vond ik het heel beangstigend. Al vanaf het begin van die verwarrende maanden ontdekte ik vreemde, nieuwe verlangens – ik had toen nog geen idee dat het om seksuele verlangens ging – naar andere jongens van mijn leeftijd die dezelfde turbulente transformatie ondergingen. Ik begon de spierontwikkeling en de haargroei bij mijn mannelijke vrienden te zien en raakte erdoor gefascineerd. Als het maar even kon, keek ik stiekem naar hen terwijl ik probeerde niet op te vallen, onzeker over de reden waarom ik het nodig vond om zo geheimzinnig te doen.

Ik herinner me dat ik eens op een vliegveld was voor een bezoek van de club van mijn kerk aan de verkeerscontroletoeren. Op zeker moment ontsnapten een paar van mijn vrienden

aan de oplettende blik van onze begeleiders en begonnen een zoektocht door souvenirwinkels en tijdschriftenrekken. Ik rende achter hen aan door een van de vertrekhallen. Ik voelde me opstandig en onbezorgd, vrolijk. In een van de winkels vonden ze *Playboys*. Ze lagen op ooghoogte op het schap tegen de muur en een van mijn vrienden opende er snel een tje terwijl de rest van ons eromheen dromde, wegduikend voor de blik van de verkoper. In een flits voelde ik me een buitenstaander. Ik had het toen niet eens onder woorden kunnen brengen, maar ik besepte dat er iets anders was. Ik voelde me niet opgewonden, gespannen, nieuwsgierig, had geen idee van de mysterieuze aantrekkingskracht waarvan al mijn vrienden leken te genieten terwijl ze zenuwachtig een blik over hun schouder wierpen, tot de verkoper ons zag en ons boos de winkel uitstuurde.

In die prikkelende tijd van groeien in een nieuw soort lichaam, wist ik niet goed waarom er beelden van andere jongens, andere mannen door mijn opgewonden hoofd paradeerden, terwijl ik er tegelijkertijd een wat ongemakkelijk gevoel bij had. Misschien hoorde het allemaal bij het proces van opgroeien en zou het uiteindelijk verdwijnen? Ik dacht er maar niet te veel over na – ik wist niet genoeg om de goede vragen te stellen. Ik probeerde vooral om dat wat voelde als een vreemde storm, die snel voorbij zou zijn, te doorstaan. Deels voelde het als een verboden pleziertje, deels als een verwarrende kwelling.

Rond deze tijd namen mijn ouders het besluit om niet langer naar de grote Southern Baptist-gemeente te gaan waar we tot dan toe lid waren geweest. Ik was nog geen lid van de jeugdgroep bij die kerk en ik had er ook helemaal geen zin in. Ik werd gek van de puistjes op mijn wenkbrauwen, neus en kin en als ik probeerde te praten met iemand van mijn leeftijd dan voelde ik het zweet onder mijn oksels en liep mijn gezicht rood aan. Tot dat moment had ik mijn hele leven doorgebracht in de beschermde omgeving van het zuidelijke conservatisme en als het aan mij lag, ging ik liever nooit een gesprek aan met welke leeftijdsgenoot dan ook. Mijn ouders vonden een kleinere gemeente die geen deel uitmaakte van een kerk-

PRELUDE: GEREINIGD EN VOL VERWACHTING

genootschap. De jeugdclub bestond uit zo'n twaalf tieners. De meesten van hen kende ik al en ik voelde me meer op mijn gemak bij hen. Daarom maakten we de overstap.

Gedurende de volgende drie jaren ontgroeide ik veel van het beangstigende ongemak van die eerste maanden van de puberteit. Maar de overstap naar een andere kerk en het feit dat ik er sociaal vaardiger was maakte totaal geen verschil voor mijn seksualiteit. Diep vanbinnen voelde ik nog steeds dat er iets fout zat. Op de een of andere manier moest er genetisch iets mis zijn gegaan, met als resultaat dat mijn ontwikkeling, die verder normaal verliep, haperde.

Toen ik de kindertijd achter me liet en meer over mezelf leerde en de wereld waarin ik leefde, kwam ik tot het besef dat de verandering in mijn hoofd en lichaam radicaal afweek van die van mijn vrienden. Toen ik begon af te spreken met een kleine groep jongens van mijn kerk voor gebed en elkaar verantwoording afleggen, lag het voor de hand dat lust een van de belangrijkste onderwerpen van gesprek was. 'We houden ervan om meisjes die we zien in gedachten uit te kleden – wat moeten we daarmee?' vroeg een van ons op volwassen toon aan onze leider van ergens in de twintig. 'Kom op, we zijn toch allemaal warmbloedige Amerikaanse mannen,' merkte een ander op. 'We kunnen open praten over de dingen waar we mee worstelen.' Met lichte paniek begon ik te beseffen dat ik *niet* openlijk kon praten over waar *ik* mee worstelde, dat ik me niet kon identificeren met mijn vrienden als zij spraken over hun frustraties rond de vraag hoe ze moesten omgaan met hun hormonen. Mijn probleem was nooit het mentaal uitkleden van *meisjes*. Terwijl zij praatten, dacht ik erover na hoe ik mijn antwoorden vaag kon houden, zodat mijn anders-zijn een geheim zou blijven.

Mijn vroegste jeugdherinneringen zijn die van mijn moeder die voorleest uit de kleurige kinderbijbel op rijm en me helpt om met krijtjes mijn favoriete bijbelpersonages te tekenen. Ik begreep al heel jong dat Jezus aan het kruis was gestorven,

veroordeeld door de Joodse hogepriesters en de Romeinse machthebbers in Jeruzalem, en dat hij na drie dagen in een graf te hebben gelegen opgestaan was uit de dood. Toen ik ouder werd, twijfelde ik er nooit aan dat dit op de een of andere wijze het belangrijkste nieuws ter wereld was en dat het centraal kon staan in het leven van mensen. Ik zag immers dat het de kern vormde van het leven van mijn ouders. Ik bad al jong, naar goede evangelische gewoonte, dat 'Jezus in mijn hart zou komen'. Toen ik elf jaar oud was, werd ik gedoopt.

Tegen de tijd dat ik zo'n veertien jaar oud was, was ik er volledig van overtuigd dat God, in de persoon van Jezus, in het vlees kwam om mij te redden. Ik wist dat ik de rest van mijn leven Hem wilde liefhebben en gehoorzamen. Langzaam maar zeker had de opvoedende rol van mijn ouders plaatsgemaakt voor het zelf lezen van de Bijbel. Met vallen en opstaan leerde ik bidden, zelf spreken met God, terwijl ik in de auto zat of in bed lag 's nachts. Ik las boeken over geestelijk leven en dogmatiek door C.S. Lewis, Frederick Buechner, J.I. Packer, Henri Nouwen en John Piper. Vanuit mijn eigen motivatie begon ik te worstelen met de hardnekkige problemen van het christelijk discipelschap. Ik zocht naar antwoorden in de Bijbel en stelde veel vragen aan mijn jeugdpredikant onder het genot van broodjes en cola in een eettentje in de buurt.

Als een vogel testte ik mijn vleugels, werd ik volwassen. Maar in diezelfde periode waarin ik leerde om als een hongerige, groeiende jonge christen met God om te gaan, daagde ook het besef, als een dodelijke steen op mijn maag, dat geen enkele vorm van geestelijke groei enig effect leek te hebben op mijn seksuele voorkeur. De homo-erotische aantrekkingskracht, waarvan ik me bewust was sinds ik de vreemde, nieuwe wereld van de seksualiteit was binnengetrepen, bleef onafgebroken, voortdurend aanwezig. Ik beseftte dat wat ik ervoer gewoonlijk 'homoseksualiteit' genoemd werd. Ik had een homoseksuele gerichtheid. Ik was homo.

Dat toegeven voor mezelf – ik herinner me nog hoe ik in bed lag en staarde naar het plafond, in het donker, terwijl ik erover lag te malen en ik het woord *homoseksueel* zachtjes

PRELUDE: GEREINIGD EN VOL VERWACHTING

vormde met mijn lippen – was als iets waarvan je je op een dag vanuit het niets bewust wordt. Het was er altijd al, maar je ziet het nu pas echt. Het feit dat ik homo was, had niets te maken met een keuze of bedoeling, zo voelde het. Het was meer alsof ik ontdekte dat mijn ogen blauw waren, dan dat ik besloot om te gaan skiën. Er was nooit een keuzemogelijkheid – ‘Wil je homo zijn?’ ‘Ja, graag.’ Het was een overtuiging die langzaam maar zeker groeide, niet een bewust besluit.

Ik herinner me dat ik weleens naar James Dobsons *Focus on the Family*-radio-uitzendingen luisterde met mijn moeder, als we onderweg waren. Ik spitste mijn oren als het onderwerp homoseksualiteit ter sprake kwam, en dat gebeurde nogal eens, omdat het midden jaren negentig was en de beweging voor ‘homorechten’ terrein won. Dobson sprak veel over de ‘oorzaken’ van homoseksualiteit – kindermisbruik, een emotioneel afwezige vader, de afwezigheid van liefhebbende mannelijke rolmodellen. Ik herinner me hoe ik nauwkeurig mijn ervaringen in het heden en verleden onder de loep nam. Paste ik in een van deze categorieën? Ik was nooit seksueel misbruikt door iemand, laat staan mijn ouders. Was de band met mijn vader hecht genoeg? Ik bedacht dat ik eens een keer geprobeerd had om het initiatief te nemen voor een wekelijks moment voor ons samen, maar dat was op niets uitgelopen. Bovendien had ik nooit golf leren spelen met hem, en wilde ik ook niet met hem gaan jagen, zoals hij gehoopt had. Maar betekende dat dat ik leed aan een tekort aan vaderlijke intimiteit? Ik pijnigde mijn hersens op zoek naar antwoorden, probeerde elke mogelijke verklaring te vinden voor het feit dat ik homo-erotische gevoelens had die me dagelijks het hoofd op hol brachten.

Van tijd tot tijd, niet vaak, experimenteerde ik met verschillende strategieën om een heteroseksueel verlangen op te wekken. De lingerieafdeling in de catalogus die mijn moeder per post ontving deed me nooit iets. De belijning van de vrouwenlichamen op tv of in de film ontging mijn blik zo gemakkelijk dat ik er meestal totaal niet over nadacht.

Tijdens mijn middelbareschooltijd zat ik eens op mijn bed in mijn kamer met de deur dicht. Ik las Elie Wiesels roman *De*

dageraad en kwam bij een passage waarin Wiesel beschrijft hoe twee personen seks hebben met elkaar. Het meisje was gekleed in een blouse zonder bh en de man die haar kuste kon haar borsten zien. Ik las de passage verschillende keren, terwijl mijn hoofd rood werd van schaamte, in een poging om een verlangen op te wekken. Ik voelde een flauw prikkelend gevoel dat, op dat moment, uniek leek en wereldschokkend. Ik kwam van mijn bed af, licht trillend. Ik denk dat dat de enige keer is dat ik ooit een seksueel verlangen naar het lichaam van een vrouw heb ervaren en het was zo vaag dat ik, als ik terugkijk, me soms afvraag of het misschien niet slechts een droom is geweest.

Tijdens heel mijn middelbareschooltijd overwoog ik niet één keer de mogelijkheid om een echte, romantische relatie aan te gaan met iemand van hetzelfde geslacht. Ik kende geen andere homo's en bovendien was ik te stevig verankerd in de conservatieve, fundamentalistische christelijke wereld van de Biblebelt, om een homoseksuele relatie te zien als een reële optie. Alles wat ik tot dan toe had gehoord over homoseksualiteit was dat het een zonde was, dat God nooit iemand homo maakte, en dat hij wilde dat diegenen die homo waren 'hersteltherapie' zouden volgen, zodat ze compleet heteroseksueel zouden worden.

Ik deelde mijn gevoelens met niemand, zelfs niet met mijn familie tegen wie ik op veel andere punten heel open was. Mijn strategie was het negeren van de situatie waarin ik me vond, er de ogen voor te sluiten, het diep weg te stoppen in de duistere krochten van mijn bewustzijn, in de hoop dat het uiteindelijk zo diep begraven zou zijn dat het zou sterven door gebrek aan daglicht.

In de herfst van mijn laatste jaar op de middelbare school begon het proces van een universiteit kiezen. Ik werd aangenomen op Wheaton College, een christelijke opleiding voor alfawetenschappen vlak bij Chicago. Ik besloot erheen te gaan. Toen mijn studietijd dichterbij kwam, vroeg ik me af

PRELUDE: GEREINIGD EN VOL VERWACHTING

welke rol mijn homoseksualiteit zou spelen in die ervaring. Zou ik een meisje ontmoeten, zoals veel mensen die gingen studeren, en zou dit op wonderlijke wijze mijn gerichtheid veranderen? Ik dacht vooral diep na over hoe ik mijn homoseksualiteit kon verbergen. In gedachten speelde ik diverse scenario's uit die zouden kunnen plaatsvinden in het studentenhuys, met kamergenoten, onder de douches, en op het sportveld. Ik wist bijna zeker dat ik ervoor kon zorgen dat ze er niet achter kwamen, als ik maar voorzichtig was.

Mijn tijd op Wheaton bleek leuker, vruchtbaarder en verrijkender te zijn dan ik had kunnen vermoeden. Ik groeide persoonlijk, geestelijk en wetenschappelijk met sprongen. Ik was blij verbaasd over het gevoel dat ik eindelijk mijn plekje had gevonden, als een vis die de vijver induikt na jaren spartelen en snakken naar adem op het droge.

Een van de eerste vakken die ik volgde in mijn eerste jaargang over christendom en cultuur, en bij de afsluitende opdracht koos ik ervoor om een paper te schrijven over een christelijke visie op homoseksualiteit. Ik voelde me er licht ongemakkelijk bij. Zouden mensen vragen stellen bij de reden dat ik dit onderwerp koos en zo achterdochtig worden?

Het schrijven van deze paper gaf me een excuus om wat meer te lezen over wat theologen, filosofen, sociologen, psychologen en psychiaters zeiden over homoseksualiteit. Voor het eerst las ik over de mogelijk genetische oorsprong van homoseksualiteit. Het *nature-nurture*-debat, de discussie over 'essentialisme' versus 'constructivisme' en de tabellen in Kinsey's publicaties openden nieuwe vergezichten voor mij met onbeantwoorde vragen over mijn eigen ervaringen met homo-erotische aantrekkingskracht. Ik ontdekte dat er serieuze, nadenkende, vrome en godvruchtige christenen waren die in veel gevallen dachten dat, hoezeer ook 'constructie' en 'nurture' hadden samengespannen met genetische, chemische of hormonale programmering om een homoseksuele gerichtheid voort te brengen, zo'n gerichtheid bijna onmogelijk te veranderen was.

Al lezend ontdekte ik ook dat verreweg de meeste christenen – op basis van hun lezing van sleutelpassages in de Bijbel

en het gewicht dat ze toekennen aan de christelijke traditie, katholiek, orthodox en protestants – het ermee eens waren dat het *praktiseren* van homoseksualiteit zondig was. Seks tussen homo's was ongeoorloofd. Christenen spraken regelmatig, zo ontdekte ik, over Gods oorspronkelijke bedoeling met de schepping en dat God inderdaad, strikt gesproken, niemand als homo had *geschapen*. Homoseksualiteit was veeleer een van de vele tragische gevolgen van het leven in een gevallen wereld die geplaagd werd door de schimmen van zonde en dood.

Terwijl ik gedurende mijn vier jaren aan het college las en nadacht over homoseksualiteit voelde ik dat de dingen die ik had geleerd bij het schrijven van mijn eerste paper bevestigd werden, hoe amateuristisch dat eerste werkstuk ook was. Op de een of andere manier zou ik trouw moeten blijven aan deze christelijke overtuiging – dat lust, fantasie en praktijk, ofwel door zelfbevrediging of door een relatie met iemand anders, homo of hetero, niet Gods wil waren voor mijn leven. Dus werd nu de vraag voor mij: kan ik veranderen en heteroseksueel worden? Ik had daar natuurlijk al eerder over nagedacht. Maar in plaats van te proberen om mijn homoseksuele gevoelens te verbergen, was wellicht nu het moment gekomen om ze nauwgezet en toegewijd om te buigen.

In de herinnering ligt het geheim van de verlossing.

Baal Shem Tov, grondlegger van het chassidisme

Tijdens mijn universiteitsjaren begon mijn seksuele geaardheid langzaam, haast onmerkbaar meer en meer centraal te staan in mijn zelfbewustzijn. Ik herinner me hoe ik eens in de badkamer van mijn studentenhuus was en in kleine lettertjes in een van de toiletten de volgende woorden gekrabbeld zag staan: 'Homo op Wheaton – je bent niet alleen' met een e-mailadres eronder. Mijn keel werd dichtgeknepen en meteen voelde ik affiniteit met en aversie tegen die anonieme schrijver. Ik was niet zoals hij, zei ik tegen

PRELUDE: GEREINIGD EN VOL VERWACHTING

mezelf, en toch was ik net als hij. Ergens waren we met elkaar verbonden, reisgenoten op dezelfde weg.

Als het over afspraakjes ging (en dat gebeurde nogal vaak) dan noemde ik in gesprekken met mijn huisgenoten namen van meisjes waartoe ik mezelf zogenaamd aangetrokken voelde. Tijdens mijn tweede jaar nam ik een meisje mee uit naar een concert – mijn eerste afspraakje ooit – en het voelde vreemd en onnatuurlijk. Ik was opgelucht toen ik haar afzette bij haar studentenhuus.

Maar het volgende jaar ontmoette ik een meisje in wie ik tot mijn schrik echt geïnteresseerd was. Ik ging snel voorbij aan de eerste, verkeerde indruk dat ze afstandelijk en gereserveerd was, en begon te zoeken naar natuurlijke, ongedwongen manieren om met haar samen te zijn – toevallige telefoontjes, lange lunches samen in de eetzaal, lange gesprekken 's avonds na samenkomsten met de discipelschapgroep waar we beiden lid van waren. Na elk gesprek vroeg ik me af of dit de oplossing kon zijn waar ik naar zocht, de oplossing voor het probleem van mijn homoseksualiteit. Ik begon er ernstig voor te bidden en vroeg God vaak om ons met elkaar te verbinden, zodat er iets moois en blijvends zou groeien tussen ons. Toen ze me ten slotte vertelde dat ze verliefd was op een andere jongen ging ik terug naar mijn appartement en hilde harder dan ik in jaren had gedaan.

In deze periode kreeg mijn vriendin Jenna, een van de meest open en inspirerende mensen die ik in die tijd kende, te kampen met een depressie. Ik hoorde pas maanden later over haar strijd, toen ze hulp had gevonden en weer opknaptte. Tijdens een lunch beschreef Jenna die duistere periode en vertelde me iets wat me altijd is bijgebleven: 'Ik wilde weer gezond zijn, Wes, en ik dacht dat de depressie zou verdwijnen als ik deed alsof die er niet was. Maar ontkenning is niet de weg tot verlossing. Als ik verlost wilde worden van deze depressie, dan moest ik die eerlijk onder ogen zien.' Ik probeerde de brok in mijn keel weg te slikken; ik besepte dat deze woorden voor mij bestemd waren. *Ontkenning is niet de weg tot verlossing.*

De tijd was gekomen om hulp te zoeken. De pogingen om

mijn seksualiteit weg te stoppen, terwijl ik die tegelijkertijd op paradoxale wijze probeerde te ‘repareren’ door een flitsende, magische romance met een meisje, werkten niet. Maar met wie moest ik gaan praten? Mijn familie streepte ik al snel van mijn lijstje. Hoe liefdevol en gevoelig ook, zij waren nog steeds veel te conservatief. Wat zouden ze denken als hun bijna-perfecte eerstgeborene toegaf dat hij homoseksueel was, zelfs als hij duidelijk maakte dat hij zich onthield van homoseksuele relaties? Mijn huisgenoten waren ook geen optie; het zou veel te verwarrend en moeilijk zijn om alle maskers die ik had gedragen te verklaren en ze te vertellen dat ik me echt niet op die manier aangetrokken voelde tot al die meisjes over wie ik sprak.

Uiteindelijk besloot ik te gaan praten met mijn professor filosofie, die mij de meest wijze persoon leek die ik op dat moment kende. Hij sprak niet alleen op erudiete wijze over de verlichting en het postmodernisme, maar hij wist ook veel over het *leven*, over de angsten en existentiële strijd van studenten als ik, ‘over wat het is om een hongerig mens te zijn in een gevallen wereld vol wonderen’, om de onvergetelijke woorden van Barbara Brown Taylor te citeren.¹ Hij leek een oprecht, groeiend vertrouwen in God te hebben, en switchte in de les gemakkelijk en moeiteloos van een discussie over Locke en Hume naar een gesprek over zijn liefde voor de Schrift en zijn worsteling om te geloven in Gods almacht en goedheid te midden van zijn eigen halfzijdig verlamd-zijn. Hij gaf ons voortdurend interessante adviezen waarbij we eerst met onze ogen rolden en waarover we vervolgens nog lang na de les, in het duister van onze slaapkamers, na lagen te denken.

Ik herinner me in het bijzonder één discussie in de klas waarbij hij ons met ontwapenende openheid vertelde over een ervaring die hij jaren eerder had gehad. ‘Ik werd eens geconfronteerd met een verleiding die zo hardnekkig was en zo overweldigend dat ik letterlijk geloofde dat mijn hele wereld ten onder zou gaan als ik weigerde om eraan toe te geven,’ zei hij. ‘Alles wat ik kon doen was het uitschreeuwen naar de Heilige Geest om me ervan te weerhouden.’ Op dat moment wist ik dat deze professor een van de weinigen zou

PRELUDE: GEREINIGD EN VOL VERWACHTING

zijn, die mijn strijd beter dan wie ook zou begrijpen en met bonzend hart tikte ik een vaag e-mailtje waarin ik vroeg of het wellicht op enig moment misschien – dat wil zeggen, alleen als hij tijd had natuurlijk – mogelijk zou zijn om met hem te spreken over iets wat heel belangrijk voor mij was. Na een paar mislukte pogingen om tot een afspraak te komen, spraken we eindelijk af om elkaar te ontmoeten op zijn werkkamer.

Toen die middag was aangebroken, klopte mijn hart zo hevig, dat ik het gevoel kreeg dat het uit mijn borstkas zou barsten. Meer dan eens had ik overwogen om zodra ik daar was een ander onderwerp ter sprake te brengen en te doen alsof dat de reden was geweest voor mijn bezoek. De wandeling van mijn appartement naar de campus over de College Avenue kostte zo'n tien minuten en ik herinner me het vreemde gevoel van onvermijdelijkheid, alsof er geen weg terug was, terwijl ik mijn ogen half dichtkneep tegen de bijtende Chicagowind. Iemand – de eerste persoon ter wereld – zou eindelijk mijn grote geheim kennen. Ik *wilde* dit doen en toch was ik er nog niet klaar voor. Misschien kon ik het nog een jaar of twee afhouden en zou mijn homoseksualiteit dan op mysterieuze wijze verdwijnen, zonder dat iemand er iets van had geweten?

Ik kwam bij de werkkamer van de professor op de vierde verdieping van Blanchard Hall en terwijl we een praatje maakten, kwam ik steeds slechter uit mijn woorden. Alsof er een stuk ijs al veel te lang in mijn mond had gezeten en mijn tong verdoofd was. 'Nou,' begon ik eindelijk, hortend en stotend, 'er is iets wat ik u wil vertellen. Ik denk dat het belangrijk is dat ik iemand hierover vertel en ik weet niemand anders om mee te praten –.'

Er was geen vuurwerk, geen profetische, levensveranderende boodschap, geen tranen, geen bevrijd gevoel van zweven in de lucht, nu ik mijn hart had gelucht. Nadat ik klaar was, bedankte de professor me dat ik het hem verteld had. 'Ik wil dat je weet dat ik regelmatig voor je zal bidden, Wes,' zei hij. Hij sprak verder over de mogelijke oorzaken van mijn homoseksualiteit (hij vroeg zich af of genen een rol speelden) en of – en in welke vorm – ik 'genezing' kon verwachten. Ik

WESLEY HILL – HOOPVOL LEVEN

weet niet goed wat ik had verwacht van ons gesprek, maar toen ik de werkkamer uitliep, had ik een gevoel van opluchting – *Ik ben niet meer de enige die het weet!* – en afschuw – *De weg die voor me ligt is te lang en te zwaar!* Er waren geen makkelijke oplossingen, geen lapmiddelen, maar oceanen vol verwarring en strijd die ik zou moeten bevaren.

Een paar weken later schreef de professor me en vertelde me over een vriend van hem die psycholoog was en die veel homoseksuele mensen had begeleid en intensief onderzoek had gedaan naar homoseksualiteit en erover had geschreven vanuit een duidelijk christelijk standpunt. Zou ik wellicht eens met hem willen praten? Ja, zei ik, heel graag. De professor belde en maakte een afspraak voor me. Toen ik bij de kamer van de psycholoog kwam op Wheaton campus, werd ik hartelijk welkom geheten door zijn secretaresse. Licht paranoïde vroeg ik me af of ze wist waarvoor ik kwam. Terwijl ik tegenover haar bureau zat en wachtte tot hij klaar was met een telefoongesprek keek ik door het smalle raampje in de deur en zag hoe studenten met rugzakken langsliepen, lachend en pratend tussen de lessen door. Ik dacht: *Ik hoop maar dat niemand die me kent me hier ziet zitten. Welke verklaring geef ik dan voor het feit dat ik hier ben?*

Tijdens ons gesprek stelde de vriend van mijn professor me meteen op mijn gemak. Zijn hele doen en laten straalde vriendelijkheid, barmhartigheid en waardigheid uit. Ik besepte al snel dat de professor hem niet had verteld waarom ik hem wilde ontmoeten; hij had alleen gezegd dat ik een paar ernstige gewetensvragen wilde stellen over mijn leven en dat hij dacht dat de psycholoog kon helpen. Terwijl ik mijn verhaal stukje bij beetje begon te vertellen, fronste de psycholoog zijn wenkbrauwen nadenkend; Ik kreeg het gevoel dat er naar me geluisterd werd en dat er om me gegeven werd. ‘Denkt u, nu u dit alles gehoord hebt, dat het mogelijk is voor mij om te veranderen?’ vroeg ik ten slotte. ‘Wat zou mijn volgende stap op deze weg moeten zijn?’

PRELUDE: GEREINIGD EN VOL VERWACHTING

We bespraken veel die middag. Het was niet zozeer een hulpverleningsgesprek – ‘Als dat het geval was, dan zou ik meer luisteren en veel minder spreken,’ ze hij met een warme glimlach. Maar ik ontving nieuwe perspectieven en inzichten. ‘Als ik je al ergens mee kan bemoedigen, dan zou het dit zijn,’ zei hij aan het einde van ons gesprek: ‘Wees op geestelijk gebied avontuurlijk.’ Daar heb ik sinds dat gesprek nog vaak over nagedacht – wellicht meer over nagedacht dan naar gehandeld, maar het is me bijgebleven als een blijvende uitdaging. ‘Wees niet bang om veel wegen te bewandelen tot genezing,’ zei hij. ‘God heeft alles gebruikt, van charismatisch bevrijdingspastoraat tot steungroepen tot professionele therapeuten tot meditatieve geestelijk leiders om homoseksuele christenen te brengen tot genezing. Misschien ligt een van deze wegen open voor jou. Als God je ernaartoe leidt, zet dan in geloof de volgende stap. Laat je niet weerhouden door je achtergrond of je trouw aan je eigen traditie’ – ik dacht aan mijn conservatieve opvoeding en vroeg me af of deze woorden relevanter waren dan hij kon vermoeden – ‘om het avontuur dat de Heilige Geest voor jou heeft klaarliggen aan te gaan.’

Na die ontmoeting werden mijn ogen geopend. Welke wegen van genezing wilde God dat ik zou gaan?

Dit is wellicht de moeilijkste waarheid om te bevatten. Zijn we elke morgen als we wakker worden verbaasd over Gods liefde voor ons?

David Ford, *The Shape of Living*

Aan het begin van mijn laatste studiejaar, in augustus, raakte ik bevriend met een meisje dat Tara heette. Ze was al afgestudeerd aan Wheaton en verhuisd naar de andere kant van het land. Ons contact verliep dus grotendeels via e-mail. Rond oktober schreven we lange brieven aan elkaar, waarin we lukraak allerlei gedachten deelden en verhalen uit onze kindertijd en puberteit uitwisselden. We leefden mee met

elkaars existentiële dilemma's. Nu ik terugkijk was het nogal zware kost voor een ouderejaars student.

Al vrij vroeg in onze correspondentie vroeg ik me af wat er gebeurde. Ik *hield* niet van Tara – in *die* zin zoals ik had nagebootst met andere meisjes. Het was geen romantische aantrekkingskracht, althans, dat dacht ik niet. Of zou het wel zo zijn? Bestaat er voor een homoseksuele man zoiets als je romantisch aangetrokken voelen tot een vrouw? Ik wist het niet. Terwijl ik in mijn kleine slaapkamer zat, klikte ik elke avond op de verzendknop in Microsoft Outlook en dacht erover na.

Tara en ik probeerden met elkaar te delen wie we waren. We spraken over onze families, onze opvoeding; we spraken over onze verlangens voor de komende paar jaren van ons leven, onze toekomstdromen. In een van haar allereerste brieven vertelde Tara mij over haar straatevangelisatiewerk in de zomer in San Francisco onder mannelijke prostitués. De stichting bezat een paar gebouwen in een wijk midden in de stad en zij werkte in een daarvan dat dienstdeed als een soort opvanghuis waar jongens van de straat in- en uitliepen als ze een warme maaltijd nodig hadden of iemand om mee te praten. 'Ik weet niet waarom,' zei Tara terwijl ze nadacht over die tijd op straat, 'maar God heeft me een hart gegeven voor homoseksuele mensen. Homoseksualiteit is niet iets waar ik of iemand in mijn gezin mee worstelt, maar God heeft mij liefde gegeven voor de mensen die ermee worstelen.' Toen ik die woorden voor het eerst las, was ik verward. Was God hier aan het werk in mijn vriendschap met Tara, deed hij iets groters dan ik had verwacht? Zou dit een soort 'teken' kunnen zijn?

Ik besloot, en misschien was dat verkeerd, om niet te spreken over mijn homoseksualiteit met Tara. En verrassend genoeg ontstond de romantische relatie waar ik zo op had gehoopt niet. Maar ik zie mijn vriendschap met Tara wel als een mijlpaal op mijn reis. Pijnlijk, bedreigend (zo voelde het toen tenminste) legde Tara haar vinger op een verzet tegen Gods liefde waarvan ik niet wist dat ik het koesterde. (Ik heb sindsdien ontdekt dat veel homoseksuele christenen worstelen met gevoelens van eenzaamheid, schaamte, en schuld die